

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

*engin çağlar*esen püsküllü*

RÜYALAR GERÇEK OLSA

ve MÜJDAT GEZEN

*kayhan yıldızoğlu*saadet sını*hulusi kentmen*

rejisör: *hulki saner renkli*

foto direktörü: *çetin tunca*

SAĞAL DİJİTAL BİYOGRAFİ TEL: 22 11 50

- ◆ Selimî ◆ Mehmet Mazlumî ◆ Hökkeş Mârâşî ◆ Tacettin Şimşek
◆ Hızır İrfan Önder ◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ Halit Yıldırım ◆ Kadir Köse
◆ Erdoğan Öner ◆ Memik Kömekçi ◆ Musa Serin ◆ Mehmet Pektaş
◆ Halil Manuş ◆ Murat Canbolat ◆ Fikret Görgün ◆ Erol Koca ◆ Hacı Musa Tuncer
◆ Bilal Saygılı ◆ Salman Kapanoğlu ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Cengiz Numanoglu

93 Sayı 21 Kasım 2025

Mirasyedi Destanı

◆ Selîmî

Gurbet elden geldim malım sormağa
Bunca eşya çanak çömlek nic'oldu
Ey komşular gelin şer'a durmağa
Köy kadısı Kambur Felek nic'oldu

Bulamadım ciğergâhım eridi
Benim babam bu yerlerde bir idi
O hassadan mintanının şeridi
Eğnine giydiği yelek nic'oldu

Günde beş on kere yıkar sererdi
Gece anam gündüz babam giyerdi
Sataydım üç beş para ederdi
Yakası yeni yok gömlek nic'oldu

Bunlar ev eşyası size dediğim
İki sahan bir tencere gediğim
Akşam sabah çorba koyup yediğim
Ağzı burnu kırık çanak nic'oldu

Arzum kaldı evde kalan somağa
Her yedikçe tat verirdi damağa
Karnı tok misafir ağırlamağa
Su verdiğim telli bardak nic'oldu

Mutfağa fareler ayak basmazdı
Kilere kediler kulak asmazdı
Yaş söğüt dalına ursan kesmezdi
Soğan doğradığım bıçak nic'oldu

Ağaç çelengine sepet astığım
Çürük yulaf ile ipin kastığım
Akan yarasına toprak bastığım
Dam üstünde uyuz oğlak nic'oldu

Komşular bilirler cümle bu işi
Arpa yemez kırılmıştı her dişi
Kuyruğundan kaldırırdı beş kişi
Odun taşıdığım eşek nic'oldu

Tarlada ekin yok otlar biterdi
Ocaklığa odun koysam tüterdi
Çıkıp tepesinde baykuş öterdi
Ev önünde koca kavak nic'oldu

A ş ı k k a r a

Hayâli kayalı halka dayalı dergi

Yapımcı: Tayyib Atmaca Yönetmen: Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Yeşilçam Hatırası

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kaşramanmaraş
Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkân: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

93. Sayı Kasım 2025 ISSN-0106417 (edergi)

Mal Bulup Bulmama Üzerine Deyişme

◆ Mehmet Mazlumî

Revan edip çarşılarda pazarda
Mal bulmuş Mârâşî olmuşsun edem
Gözlerin oynasta ellerin kârda
Mal bulmuş Mârâşî olmuşsun edem

Yardım deyi bol bol dua edersin
Şifadır bedenin kuma gömersin
Bir o yana bir bu yana dönersin
Mal bulmuş Mârâşî olmuşsun edem

Ahirette iman dünyada mekân
Apartman altına koymuşsun dükkân
Millete yok olan sana hep imkân
Mal bulmuş Mârâşî olmuşsun edem

Baklava dondurma günlük eğlencen
Muhtaca domuşuk denge gülecece
Zulmün pek şefkatli hesap tedricen
Mal bulmuş Mârâşî olmuşsun edem

Hanımın evladın pek de çalımli
Malikânen saraylardan alımlı
Selamın sabahın pek de hatırlı
Mal bulmuş Mârâşî olmuşsun edem

Ofisin de pek havadar maşallah
Yürü kulum demiş fesuphanallah
Yakışmış diline neuzibillah
Mal bulmuş Mârâşî olmuşsun edem

Sende insan iyi kötü değildir
Belki lazım olur dursun elde bir
Mazlumî ne der hele bir çevir
Mal bulmuş Mârâşî olmuşsun edem

◆ Hökkeş Mârâşî

Çarşı pazar gezdim altmış üç yıldır
Helâl bir mal bulamadım Mazlumî
Anlamadım gitti bu nasıl hâldir
Kime gitsem bilemedim Mazlumî

Yardım sandığını simsarlar kaptı
Zengin saldığı yemek bir kaptı
Aç kaldı guraba şifayı kaptı
Eksik dilek dilemedim Mazlumî

Zelzele dükkânı un ufak etti
Başımdaki akıl beni terk etti
İyi gün dostları Maraş'tan gitti
Ekmek bulup bölemedim Mazlumî

Bad-ı saba gelip kapımı çaldı
Nefsim her gece bir işrete daldı
Baklava yiyecek hâlîm mi kaldı
Camdan bakıp gülemedim Mazlumî

Nigâr Hanım sayesinde yaşarım
Ben bu hâle geldim ona şaşarım
Derdin birin alır birin boşarım
Bir kararda kalamadım Mazlumî

Geliyorum diye bir haber saldı
Bir emlakçı gelip kapımı çaldı
Bu ofis Nigar'dan hatıra kaldı
Hiç el etek yalamadım Mazlumî

Evkafta günlerim bitti bitecek
Sabır ağacında meyve yetecek
Mârâşî üstünde otlar bitecek
Ölmeden bir ölemedim Mazlumî

Unut Gitsin

◆ Tacettin Şimşek

2 Eylül 2025'te ebedî yurduna göçen güzel insan
sevgili A. Kerim Dinç ağabeyime rahmet dilekleriyle.

Besim ağabey, çok unutkandır, öyle böyle değil. “Geliyorum.” der, unuttur; “Birlikte gidelim.” der, unuttur. Huyunu bilmesen saatlerce beklersin.

Diyeğim ki acele ve günlü, hatta saatli bir konuda iş yerinden telefonla aradın ve hemen gelmesi gerektiğini söyledin.

“Hemen geliyorum.” demişse bekle, gelmesi iki saati bulur. “Geliyorum.” demişse bekleme, dört saatte bile gelmez.

“Beni öğleden sonra telefonla ara!” der, ararsın, telefonu kapalıdır.

“Cuma günü bir grup arkadaşla lahmacun yiye-
lim.” dersiniz; “tamam” der.

Namazdan sonra lokantada bir araya gelirsiniz. Besim ağabey yoktur. Ararsınız, ulaşamazsınız.

Hani dünya unutkanlar yarışması düzenlense bi-
rinci belli. Siz ikinciye arayın. Gerçi, ne yalan söy-
leyeyim, bazen “mış gibi” yaptığını düşünmüyor
değilim.

Başka ilginç huyları da var Besim ağabeyin.

Diyeğim ki, iftara yakın saatlerde “Susamlı yu-
murtalı pide alıp geleyim.” diye evden çıktı. O gün
eve dönerse iyi. Bazen bir hafta, bazen bir ay son-
ra döndüğü olur. Şehirlerarası seyahat edebileceği
gibi, yurt dışına bile çıkabilir. Ev halkı her türlü
sürprize hazır olmalı.

Unutkandır, dedim. Haksızlık etmek istemem.
Her konuda ve her kişiye karşı unutkan olduğunu
söyleyemem. Söz gelişi çok sevdiği, can dostu bir
müzisyen var. Adı: Emrah Tunç. Uzak bir şehirde
oturur. Sık sık bizim şehre düşer yolu. Geleceği za-
man üç gün önceden telefon eder.

“Şu gün şu saatte havaalanında olacağım.” der.

Bizimki o gün o saatte havaalanındadır. Karşılar,
alır, gezdirir, oteline bırakır. Ertesi gün hangi sa-
atte nereye gitmek, nereyi gezmek istediğini sorar,
öğrenir mutlaka.

Ertesi gün tam o saatte otelin kapısındadır.

E Emrah Tunç bu. Adam bizim gibi sıradan biri
değil ki; yirmi albüm çıkarmış bir müzisyen.

Böyledir işte. Yani Besim ağabey bazen son dere-
ce dakik olabilir.

Bir konuda daha unutkan değildir:

İş yerinde ziyaretine bir sokak kedisi gelir. O
sokak kedisinin geleceği saatte mutlaka iş yerin-
de olur. Bir de kediye ikram edeceği sütü ve ciğeri
odasında hazır bulundurmaya ihmal etmez. Onu
asla unutmaz. Kedi söz konusu olduğunda o unut-
kan adam gider, yerine hafızası çok güçlü bir adam
gelip oturur.

İnsan düşünmeden edemiyor: Yani müzisyen
olamadıysak suç bizim mi? Yeteneğimiz yokmuş
demek ki! Ayrıca Allah bizi kedi olarak yaratma-
dıysa ne yapalım?

Gel de o müzisyeni, o kediyi kıskanma! Şaka de-
ğil, cidden kıskanıyorum. Müzisyene bir şey diye-
mem, o bir yetenek meselesi ama kediye ne demeli?
Bakın, kedileri hor görmüyorum. Aslında kedileri
severim ben. Ama sonuçta insan değil, kedi yahu!

“Kediyi mi kıskanıyorsun?” diyeceksiniz. Evet,
niye itiraf etmeyeyim, kediyi kıskanıyorum.

Bir gün kediyi kendi koltuğuna oturttuğunu gö-
rünce tutamadım kendimi:

“Ağabey,” dedim, “şu kedinin yerinde olmak için
neler vermezdim. Ben, varlıkların en şerefli olan
insan, en güzel biçimde yaratılan insan, yeryüzü-
nün hükümdarı olan insan, kedi olmadığım için
hayıflanıyorum.”

Neyse...

Asıl mesele Besim ağabeyin unutkanlığı. Daha
doğrusu bize hep unutkan yanını göstermesi. Ki-
mine gelince fil hafızalı, bize gelince balık hafızalı
olması.

Konu Emrah Tunç ya da bir kedi olunca aman
dikkat, biz olunca unut gitsin!

Bir konferans için otobüsle Rize'ye gitmiş, oğlu-
mu da götürmüşüm.

Konuşmamı yaptıktan sonra baba oğul şehri ge-
zeriz; deniz kenarında yemek yer, çay içeriz; gece
öğretmenevinde kalır, ertesi gün döner geliriz,

diye düşünmüşüm.

Besim ağabeyle vedalaşıp şehirden ayrıldım, Rize'deyim. Öğleden sonra konuşmamı yapıyorum. Akşam dostlarla yemek, çay, sohbet derken gecenin yarısını buluyoruz. Oğlum da, ben de çok mutluyuz. İyi bir değişiklik oldu bizim için.

Gece öğretmenevinde kalıyoruz.

Sabah mükellef bir kahvaltı, ardından şehri geziyoruz. Öğle yemeğini de yedikten sonra otobüse biniyor, yola çıkıyoruz.

Trabzon'a yaklaşırken telefonum çalıyor. Karşımda Besim ağabey.

"İki gündür neredesin?" diye soruyor.

Fırça atıyor resmen.

"Rize'deydim ağabey," diyorum. "Dün vedalaşırken söyledim ya!"

"Ha tamam," diyor, "unutmuşum. Ben de diyorum, iki gündür görünmüyor, nereye kayboldu bu adam? Şu anda neredesin?"

"Trabzon'a girmek üzereyiz," diyorum. "Dönüyoruz."

"Öyle mi?" diyor. "Bak, Aşkale'ye gelince beni ara! Terminalde karşılayayım sizi."

"Gerek yok, ağabey," diyorum. "Servisle, olmazsa taksiyle geliriz biz. Sen yorulma! Zahmet etme!"

"Ne zahmeti?" diyor. "Duymamış olayım."

"Ama ağabey," diyorum. "Sen şimdi unutursun, telefonu kapatırsın, terminalde boşuna beklemeyelim."

"Unutmam unutmam," diyor. "Bak, Allah'ını seversen, Aşkale'ye gelince arıyorsun, gelip sizi alıyorum."

"Peki, ağabey," diyorum çaresiz.

O sırada Trabzon'u geçiyoruz. İpek Yolu'nun Karadeniz'den Doğu Anadolu'ya uzanan güzergâhını izleyeceğiz.

Gümüşhane'yi, Bayburt'u geçip Erzurum'un Aşkale ilçesine varacağız. Erzurum'a 54 km kala Besim ağabeyi arayacağım.

Gümüşhane, Bayburt geride kalıyor. Ben her ihtimale karşı Bayburt'tan Besim ağabeyi arayayım diyorum. Erzurum'a 110 km var daha.

Tuşluyorum telefonu. Hayret! Neden şaşırmıyorum acaba?

"Aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz."

Beş dakika sonra tekrar arıyorum. Sonuç değişmiyor.

Aramaya ara veriyorum.

O sırada ver elini Kop Dağı! Kop Dağı'nı tırmanıp iniyoruz. Selam Aşkale!

Telefonu tuşluyorum. Cevap yok.

Aşkale'yi çıkarken kontrol ediyorum. On üç kez aramışım.

Oğlumun sabrı taşıyor.

"Arama, baba!" diyor.

"Oğlum," diyorum. "Allah'ını seversen, dedi. Allah'ımı seviyorum. Onun için arıyorum."

"İyi, ara o zaman," diyor.

Saat 21 sularında otobüsümüz Erzurum terminaline giriyor. Telefonuma bakıyorum: Yirmi bir kez aramışım. Son kez arıyorum. Yok.

"Aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyor. Lütfen daha sonra..."

Otobüsten iniyoruz. Yine de sağa sola bakınıyoruz. Olur ya, telefonunun şarjı bitmiştir, telefonunu evde unutmuştur. Oyalanıyoruz biraz. O sırada servisi kaçırıyoruz.

Belli ki Besim ağabey terminale gelmemiş.

Bir taksiye atlıyor, eve geliyoruz. Rize Erzurum arası otobüs bileti fiyatına denk bir taksi parası ödüyoruz. Feda olsun.

Ertesi gün iş yerine varıyorum.

Kapıda Besim ağabeyle karşılaşıyoruz.

"A a," diyor, "ben sizi dün akşam terminalden alacaktım, değil mi? Tüh, unutmuşum. Telefonu kapatıp uyumuşum."

"Hiç şaşırmadım, ağabey," diyorum. "Canın sağ olsun. Ben senin unut gitsinler listendeyim zaten."

Şaşıрма Kimsenin Hâline Gönül

◆ Hızır İrfan Önder

Çok güçlü sandığın çınarlar kurur,
Aldanma ağacın dalına gönül!
Dost bildiğin insan sırtından vurur,
Güvenme kovanın balına gönül!

Kimisi zengindir kimisi fakir,
Kimisi sâdıktır kimisi fâcir,
Kimisi kirlidir kimisi tâhir,
Şaşıрма kimsenin hâline gönül!

Paraya doymuyor insanın gözü,
Yıtırıp kalıyor güzelim özü,
Asla tutamıyor verdiği sözü,
Meyletme dünyanın malına gönül!

Her nimetin birçok külfeti olur,
Her isyanın elbet vebali olur,
Mahşerde hesaplar çileli olur,
Kapılma iblisin yoluna gönül!

Yakında olacak büyük bir sefer,
Sen de Hak yolunda olasın nefer,
Sükûti canını Müslümanca ver,
Hiç düşme arzunun çölüne gönül!

Sitem

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Yalnız yürüyenler tez yorulmuş
Şu hayat yolunda yoruldum dostlar
Gönül sevdiğine kırılır imiş
İnceldiğim yerden kırıldım dostlar

Ne hatır sayanım ne soranım var
Yaz baharı bilmem hep boranım var
Ne anam ne babam ne yarenim var
Garip mayasıyla karıldım dostlar

Tavşan dağa küsmüş dağsa bihaber
Toroslardan sayar kendini Gabar
Sahteymiş gördüğüm sözde itibar
Beklenmedik yerden vuruldum dostlar

Bana yâr olmadı doğduğum iller
Dalında kurudu diktiğim güller
Bir geçit vermedi çıktığım yollar
Diyardan diyara sürüldüm dostlar

Çok şehir dolaştım çok insan gördüm
Merhamet ettikçe hep maraz derdim
Madem el bilirmiş vatanım yurdum
Çağırsa da varmam darıldım dostlar

Özeğim kurudu boşa akmaktan
Irmak gibi gözyaşları dökmekten
Çöktü omuzlarım çile çekmekten
Coşkun bir sel idim duruldum dostlar

Farkındalık dedim, şuur dediler
Dertlerimi yazdım şiir dediler
Yandıkça adıma şair dediler
Kaleme kâğıda sarıldım dostlar

Tükene de *Garip Nurgül* tükene
Felek acımiyor hasret çekene
Gülün hatrına su verdim dikene
Sanki öldüm öldüm dirildim dostlar

Eyvah! Muska Etkisini Gösterdi

◆ Halit Yıldırım

Eve nasıl geldiler, ne zaman geldiler orası malum. Tabii ki küskün ve hışımla... Salonun bir köşesindeki koltukta Sibel, diğerinde Murat, birbirlerine sırtları dönük bir şekilde otuyorlardı. Evde sadece duvardaki saatin çıkardığı “tik tak, tik tak” sesleri vardı. Bu derin sessizliğe atılan il kurşun yine kadın cephesinden geldi.

“Annem sana tembih etmedi mi, adam asabi birisidir, aman kızdırmayın diye? ‘Para için iş yapmaz, sakın bir hata yapmayın’ demedi mi? Rezil ettin beni.”

Böyle bir atağı bekleyen Murat hemen gardını aldı ve ilk hamleyi kendini savunarak atlatmaya çalıştı:

“Yahu ne dedim de rezil olduk? Borcumu sordum sadece. Annen de pek bilirmiş bu işleri. Demek ki o kadar çok gidiyor ki buralara, ondan dolayı her bir şeyi de biliyor maşallah.”

Bu sözler zaten siniri tepesine çıkmış olan Sibel’i çıldırtmaya yetmişti.

“Sen neyi ima etmeye çalışıyorsun? Annem bizim iyiliğimiz için uğraşıyor. Bu işin içinde senin annen de var! Bu Hoca’yı ayarlayan benim değil, senin anendi, unutul!”

Murat için artık alttan almanın bir anlamı yoktu. ‘En büyük savunma saldırmaktır’ düsturu aklına geldi ve hemen bu taktiği devreye soktu.

“Ya evet annen... Zaten ne çıkarsa onun başının altından çıkıyor. Benim annem de sanki onun yaveri... Al birini vur birine!”

Bu taktik işe yaramış gibiydi. Sibel sinirinden kekeleyerek ama daha düşük bir volümle cevap verdi:

“İii... ileri gidiyorsun Murat!”

Murat surda bir gedik açmıştı. Oradan ilerlemeye devam etti:

“Annen bizi buraya ne diye gönderdi, çok merak ediyorum.”

“Evde bir muska bulmuştu ya, unuttun mu?”

“Ha evet bir muska bulmuştu. Nedense o buluyor da evde oturan sen veya temizliğe gelen kadın bulamıyorsunuz. Bizim karyolanın altında annen ne arıyormuş acaba?”

Murat, bu son sözleri söylediğine pişman olmuştu ama laf ağızdan çıkmıştı bir kere. Aslında kayınvalidesini sever, bir dediğini iki etmezdi. Onu töhmet altında bırakacak bu sözler, belki de aralarının bozulmasına neden olabilirdi. Ama böyle yapmasa Sibel de aklına gelen ilk isimleri suçlamaya devam edecekti.

Hemen o anda kendince bir taktik geliştirdi. İstemsiz söylediği bu sözler, kayınvalidesinin kulağına gitmeden önce bizzat kendisi ona bir açıklama yapacaktı. Onun hakkındaki sözlerini Sibel’in aklına gelen herkesi suçlamaması için söylediğini söyleyecekti. Yoksa ona karşı en küçük bir itimatsızlığı olmadığını belirtcekti.

Murat bunları kafasında tasarlayadursun bu son sözler üzerine şok olan Sibel, ayağa kalkmış eli belinde kalakalmış onu izliyordu. Bir anda faaliyete geçmiş eski bir volkan gibi patlayıverdi.

“Ne demek istiyorsun. O mu yaptırdı yani?”

“Olamaz mı? Esmer ve topluca, 40-45 yaşlarında...”

Sibel mevzi kaybettiğini anlayınca o da hemen aynı taktiği kullanmaya karar verdi: saldırmak.

“Sen bu sözü orada da tekrar ettin. Peki, o gün evde eltim de vardı ona ne demeli? O sanki bu işlerle uğraşmıyor mu? Kızını o zengin oğlana nasıl kakaladı o zaman? Hem eltim de esmer ve topluca değil mi?”

Taktik işe yaramıştı. Bu kez alttan alma ve savunma sırası Murat’taydı:

“Yine mi elti meselesi? Neden eltiler savaşına çekiyorsun beni? O kız doktor olacak bu sene. Hem de güzelliği, fiziği yerinde. İhtiyacı mı var hacıya, hocaya?”

Sibel bu savunmaya “hah hay” diyerek karşılık verip devam etti:

“Tabii kendi tarafına gelince savun bakalım. Sana kendi bacasını vermek istememiş miydi? Hadi söyle. İstemediler diye küsmedi mi annene? Unutuldu değil mi beyefendi? Ne malum şimdi de başka bir akrabasını vermek istiyorsa. Zaten çocuğumun olmasını da engelliyormuş bu muska. Ne âla plan! Bu karı kısır, boşa gitsin diyecek ve zulasındaki karıyı sana pazarlayacaktı.”

Sibel açık ara öndeydi artık. Murat ise arka arkaya yediği darbelerle nakavt olmaya aday bir boksör gibi birisinin onun adına ringe havlu atmasını bekliyordu ama şimdilik imdadına yetişen kimse yoktu. Aklına o anda başka bir şey geldi:

“Kendimi Gülşen Gazel’in On Şehrin Onsuz Hikâyesi romanındaki Abadan gibi hissediyorum. Ama karşımda maalesef bir Siyendi yok.” deyiverdi.

Sibel, bu son cümle karşısında bir anda afalladı:

“Sen benim romanlarımı mı okuyorsun gizli gizli?”

Murat gayet rahat bir şekilde cevapladı:

“Evin içindeki kitapların senin benim ayrımı mı

olur?”

Sibel hemen Murat’ın konuyu saptırma girişimini anlamıştı:

“Senden olsa olsa Eytemiş olur. Nerede sende Abadan gibi yürek? Ancak zoru görünce kaçarsın.”

“Senden de Mingan olur ancak, kırılğan ve küskün.”

Sibel tekrar konuyu mindere çekmeye uğraşıyordu:

“Demek gizli gizli kitaplarımı okuyordun ha! Ben de diyorum bu benim kitap ayracı neden sürekli yer değiştiriyor? Demek sendin ha o kitap kurdu. İnsan bir müsaade ister. Ama nerede sende o incelik?”

“E, merak ediyordum, hanımefendi ne tür kitaplar okuyor, nelerden etkileniyor, bilmem lazım. Ben seni böyle takip ediyorum ki evliliğimiz yürüsün. Ama senin umurunda değil tabi!”

“Ay gözlerim yaşardı. Başka hangi kitaplarımı okudunuz bay dedektif?”

“Gülşen Gazel’in diğer kitaplarını Kayıp Şehir, Çılgın Gönüm, Yazgı... Daha sayayım mı?”

“Kedi Müezza’yı da okusaydın elin değmişken...”

“Yok hanımefendi onu okumadım. İçimdeki çocuk “Red Kit” okumamı istedi.”

“Aman ne komik!”

Sibel işin başka mecraaya akmasını ve rakibinin minder dışına çıkmasını önlemek amacıyla tekrar hamle yaptı:

“Konuyu saptırma. Suçluluk psikolojisi ile başka şeyler sokma araya. Bu kadar ciddi bir meselede bile hâlâ farklı şeyler peşindesin. Birileri evliliğimize göz dikmiş. Ama sen üstünü kapatıyorsun.”

Sibel, tam sırası dedi ve son silahını da devreye soktu: gözyaşı, ambargo ve tehdit.

“Ama sen bunları duyduğun halde annemi suçlayacak kadar küçülüyorsun. Artık seninle değil aynı ya da, aynı odayı dahi paylaşamam.”

Murat da işi rulete çevirmişti mecburen. Reste rest!

“Sanki ben de ölüyordum senin için!”

Aslında Murat baltayı taşa vurmuştu ama söz kurşuna benziyordu. Namludan çıkınca geri dönüşü oluyordu. Görünüşe göre Murat ruleti, Rus ruletine çevirmiş ama daha ilk elde kurşun onun şakağında patlamıştı. Psikolojik olarak üstün duruma geçen Sibel ise bu fırsatı hiç teper mi? Hemen aksiyona geçti. İçindeki yönetmen çoktan “motör!” demişti bile.

“Ya öyle mi? Murat Efendi!” diyerek hemen kalkıp içeri geçti ve yatak odasından getirdiği bir yastıkla bir battaniyeyi Murat’ın üstüne fırlattı.

“Artık yatak odanız burası beyefendi. Burada tek başına yatarsın!”

Murat’ın bir söz söylemesine meydan vermeden yatak odasına geçti ve Murat’ın duyacağı bir tonda içeriye bağırıldı.

“Ben de senin için ölmüyorum!”

İş bu safhaya döndükten sonra geri dönmek erkeğe sığmaz diyen Murat da aynı üslup ve ton ile yatak odasına doğru haykırdı.

“Senin gibi hurafelere saplanmış bir kadın zaten benim eşim olamaz!”

Sibel bu hamleyi beklemiyor olacaktı ki hemen son kozu ve en güçlü silahı olan gözyaşı bombasını patlatıverdi. Nasıl olsa hiçbir erkek bu silaha karşı dayanmazdı. Zira içeriden ağlama ve hıçkırık sesleri geliyordu. Murat ise bu silaha karşı durmaya azmetmişti bir kere. İçeriden aslanlar gibi kükredti:

“Bu böyle devam edemez!”

Gözyaşı bombasının fos çıkması üzerine Sibel de hemen ağıtı kesti ve söz bombardımanına devam etti.

“Bence de yarından tezi yok mahkemeye gideriz.”

Eh erkeklik var serde. Kara Murat geri durur mu? Alın size meydan okumanın dik âlâsı:

“Pilavdan dönenin kaşığı kırılınsın!”

Heyt ulen savulun bre! Erkek Sibel yer mi bu ayakları? O da “Dişe diş, göze göz!” dedi. Ne demişler efendim? “Kısasta hayat vardır!”

“İnceldiği yerden kopsun! Senden korkan senin gibi olsun!”

İşte o an bir sükûnet oldu. Duvarlar, her iki tarafın ateşkes yaptığını zannetti. Allah’tan ucuz atlatmışlardı hani. En azından bir bardak, bir çanak bu canım duvarlarda patlayıp güzelim deseninde ve renginde bir deformasyon yapabiliyordu. Tam duvarlar şükür tespihini zikre başlamıştı ki Murat Efendi söz dalaşının kendinde kaldığının farkına varır varmaz füzeyi ateşledi:

“Benim kimseye eyvallahım yok, anladın mı?”

Eh Sibel’in dili armut yalamıyordu ya. Hava sahasını son model ve teknoloji S500 füzeleri ile donatan Sibel’den de anında karşılık geldi:

“Benim de kimseye eyvallahım yok. Zaten avukatımla da görüştüm.”

Avukat denilince işin rengi değişmişti. Bu itiraf gibi söz, savaş alanı evden mahkeme salonlarına taşınacağının vesikasıydı. İçindeki ses Murat’a, “Aman dikkat, burası mayınlı alan!” bile diyemeden Murat kendini bir anda kaybedip son model spor bir Mercedes gibi gazı kökledi ve depara kalktı:

“Ben de görüştüm avukatımla. Bir celsede boşarım seni.” dedi.

İşte bu söz... Ah bu söz... İçindeki ses ancak o zaman kendini duyurabildi Murat'a: "Naptın lan oğlum. Radara girdin!"

İşte Panter Sibel'in beklediği an, bu andı. Eli böğründe salona bir giriş yaptı ki topuklu terliklerinin fren izlerinden halılar, yerdeki laminantlar ağladı. Peşinden cırlı cırlı bir sesle,

"Avukatın olacak o karı da sana varır artık hem de tek celsede."

Tabii bu cümleyi söylerken öyle bir bağırды ki neredeyse pencereler patlayacaktı. Murat kırdığı potun farkındaydı ama otobanda yanlış yola girmiş bir araç gibi ilk dönemece kadar bu şeritte bir hayli gitmek zorundaydı:

"Terbiyesizlik yapma. O benim arkadaşım bir kere."

Sibel de artık aynı otobandaydı ve doğru istikamette gittiğini bildiğinden gazı sonuna kadar kökledi:

"İyi ya, ne dedik işte? Madem arkadaşın o haspa, bundan sonra da hayat arkadaşın oluverir mende-bur!"

Bir kere yanlış yapılıncı arkası geliyordu. Tıpkı gömleğin ilk düğmesini yanlış ilikleyen hâli gibi... Murat debelendikçe dibe batıyordu. İkinci gaf da ağzından kaçırды:

"Senin avukatın da seni alsın o zaman!"

Sibel'in gözleri yuvasından çıkacak gibi oldu:

"Sana yazıklar olsun. Şu konuştuğun lafa bak. Karını bir başka adama teklif ediyorsun. O adam evli bir kere. Senin kokana gibi üçüncü evliliğe de hazırlanmıyor."

Murat, battı balık yan gider dercesine kendini savunmaya devam etti:

"Sana ne be kadın el âlemin evliliğinden. Sen kendi evliliğine bak. Bir üfürükçü için kendi eşine ettiğin hakaretlere bak."

Murat artık ilk dönemece gelmiş olmalı ki kendi şeridine dönmüştü. Son sözleri Sibel üzerinde iyi bir etki yapmış olacak ki pek de bir cevap bulamadı:

"Tamam, tamam çok konuşma sabah gidersin o ko-koş avukatına!"

Bu son sözünden hemen sonra yeni bir cevaba maruz kalmamak için dönüp odasına girdi ve kapıyı şiddetle çarptı.

Gerekir

◆ Kadir Köse

Bir gaflet içinde ömrü yaşarken
Niçin yaratıldık bilmek gerekir
Yanlıştan çıkmaya hep fırsat varken
Hakk'a giden yolu bulmak gerekir

Ene'den kurtulan erer o yola
O yolda yürümek tatlı bir çile
Çileden hiçliğe vecd hâli ile
Nefsi itibarsız kılmak gerekir

Sahip olunmazsa ele ve dile
Bedelince günah yazılır kula
Ne kadar günahkâr olursa bile
Tövbe kapısını çalmak gerekir

Zor hesap zamanı kesin gelecek
Her insan mutlaka hesap verecek
Mahkeme gününde lâzım olacak
Öteye çok azık salmak gerekir

Salih bir kulluğa ermek ihtimal
Hesabı zor/kolay vermek ihtimal
Cennet, cehenneme girmek ihtimal
Havf ile recâda olmak gerekir

Köse imtihanı artık fark edip
Beni, dünü, bâtıl yönü terk edip
Allah korkusunu kalbe zerk edip
Ölmeden çok önce ölmek gerekir

Hınzır/iki

◆ Erdoğan Öner

Bir zengin yaşardı köyün birinde
Çıkar mazlumları arardı hınzır
Fakiri dalamak vardı serinde
Gariban görürse ürerdi hınzır

Etrafında çar çakalı kayırıp
Zengin ile fakirleri ayırıp
Belli başlı kişileri doyurup
Gider her meclise girerdi hınzır

Köy muhtarı gibi bildiri asıp
Karşı çıkanların sesini kısıp
Zor ile köylünün boynuna basıp
Alır tarlasını sürerdi hınzır

Bel bağlar dünyanın malına tapar
Camiye varmadan beriden sapar
Nerden ne gelecek hesabı yapar
İnce kılı kırka yarardı hınzır

Kafasında foter kaput ferace
Gözünde gözlüğü yüksek derece
Sevilmedi yaşadığı sürece
Zulmeder herkesi yorardı hınzır

Kumar oynamadan yatmayı sevmez
Fakirin elinden tutmayı sevmez
Allah için yardım etmeyi sevmez
Her zaman ipe un sererdi hınzır

Kızdım Artık Yazmıyorum

◆ **Memik Kömekçi**

Korkak silik soysuzlara
Kızdım artık yazmıyorum
Yoksul çıplak donsuzlara
Kızdım artık yazmıyorum

Kendini bilmez hakire
En dipteki son fakire
Akıldan olmuş zakire
Kızdım artık yazmıyorum

Yalandan şükür çekene
Tumdukça dibe çökene
Efsunla kurşun dökene
Kızdım artık yazmıyorum

Soğana hasret kalana
Hâlinden memnun olana
Gerçek sandığı yalana
Kızdım artık yazmıyorum

Devlet deniz diyenlere
Yetim hakkı yiyenlere
Sırça gömlek giyenlere
Kızdım artık yazmıyorum

Haram lokmadan acıya
Hakkın vermeyen hacıya
Sahte ağlayan baciya
Kızdım artık yazmıyorum

Tarafli fetva verene
Dünyanın ipin gerene
Zalime minder serene
Kızdım artık yazmıyorum

Ulu orta sövenlere
Her gün hatun dövenlere
Hurafeyi övenlere
Kızdım artık yazmıyorum

Köşkeröğlü sözüm ona
Söz söylerim ona buna
Benim gönlüm haktan yana
Kızdım artık yazmıyorum

Köyden İndim Şehire Yeniden/iki

◆ Mehmet Pektaş

Otobüs, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte Gebze'ye girmişti. Diğerlerine göre biraz daha uyanık geçiren Himmet, göz ucuyla kardeşlerini kontrol etti. Üçünün de uyuduğundan emin olunca otobüsten inmeye karar verdi. Ayağa kalkmasıyla birlikte yan koltukta oturan Gayret de kımıldanmaya başladı. Himmet bir an yakalandığını düşünse de kardeşinin gözlerinin kapalı olduğunu görünce rahatladı.

"İnadına yayılmış hayvan. Acaba çiğim geldi diye uyandırсам mı? Helaya da benimle gelir bunlar." diye mırıldandı kendi kendine.

Düz denedi olmadı, sırtını döndü yine olmadı. Bir bacağını kaldırıp Hayret'in üzerinden aşmayı denerken gelen cartt sesi bu hamleyi de henüz başlar başlamaz bitirdi.

"Hay Allah kahretmesin donu da yırttım." diye söylendi. Bu sırada ön koltuğun boşaldığını fark etti. Fırsat bu fırsat deyip koltuğun üzerinden aştığı gibi tepesi üstü ön tarafa geçti. Ayakları havaya dikilmiş, bedeni koltuğun arasına sıkışmıştı. Bir türlü toparlanıp kalkamıyordu. Neyse ki muavin, imdadına yetişti. Bacaklarından yana doğru çekip Himmet'i sıkıştığı yerden çıkardı.

Himmet otobüsten indiği gibi tuvalete koştu. Kardeşlerini atlatmanın ve ihtiyacını görmüş olmanın çifte rahatlığıyla tuvaletten çıkmıştı ki Gayret, Saffet ve Hayret'le burun buruna geldi. Biraz önceki rahatlamış yüz ifadesi bir anda değişti, zorla gülümseye çalıştı:

"İstanbul zannettim indim." dedi.

Hayret gülerek cevap verdi:

"He heh he he biz de İstanbul zannettik indik."

Saffet, Gayret'e döndü:

"Yav Gayret ağa, bu sefer altın da yok. Himmet ağabeyimi burada bıraksaydık da biz İstanbul'a devam etseydik ya!"

"Ülen heç kafan çalışmıyor, ailenin yüz karası. Altın yok emme Ali Rıza'nın adresi Himmet ağabeyde." dedi Gayret.

Saffet, o meşhur gülümsemesinin ardından cevap verdi:

"Sorardık. Ne demişler sora sora... Seninki ben-den kara!"

Kardeşlerinin ona ters ters baktığını görünce Saf-

fet toparlandı:

"Galiba biraz karıştırdım."

Gayret, Himmet'e döndü:

"Himmet ağabey bu adres niye sende duruyor?"

Himmet, kaşlarını çatı:

"Ben ağabeyim bende duracak."

"Mehmet Çavuş'un haritayı böldüğü gibi adres kâğıdını da dörde bölelim." dedi Saffet gülerek.

Bu fikir hepsinin hoşuna gitmişti. Gayret:

"Afferin len sülalenin akıl küpü!" diyerek kardeşinin yanağına iki öpücük kondurdu.

Kartviziti itinayla dörde böldüler. Her biri bir parçayı alıp cebine koydu.

"Ee şimdi ne yapacağız?" dedi Himmet.

Gayret:

"Ne yapacağı var mı? Bir sonraki otobüse binip İstanbul'a Ali Rıza'yı bulmaya gideceğiz."

Himmet, ezildi büzüldü:

"Valla ben son paramı helaya verdim. Bende metelik galmadı."

"O zaman otostop çekelim." dedi Saffet.

Himmet, öfkeleni:

"Olmaz öyle şey! Türkiye'nin en zengin adamları otostop mu çekermiş heç? Ölmek var otostop motostop çekmek yoh!"

Hayret,

"He hehe he gene yürüyecek miyiz?"

Himmet:

"Ülen hiçbirinizde para yoh mu?"

"Bende var ama vermem." dedi Saffet.

Hayret:

"Saffet ağabeyim virmezse ben de virmem."

"Ben heç vermem." dedi Gayret.

"Borç olarak vereceğiniz oğlum, şu Ali Rıza'yı bi bulalım. On katını veririz." dedi Himmet.

Kardeşler uzun bir tartışmadan sonra paraları çıkarttı. Çıkarttı çıkartmasına ama hepsinin cebinden çıkan para iki bilet almaya ancak yetiyordu.

Himmet:

"Olsun biz de kucak kucağa gideriz. Hem ne karcık yol kaldı ki?" dedi. Muavin ve şoförün itirazlarına rağmen dört kişi iki koltuğa kucak kucağa oturdu. Zorlu bir yolculuk sonunda dört kardeş İstanbul'a ulaşmıştı. Yayan yapıldak yollara düşüp

kartvizitte yazılı adresi aramaya başladılar. Açlık-tan ve susuzluktan perişan olmuşlardı. Bir gökde-lenin önündeki kaldırıma çıktılar.

Hayret:

“Of of bu zenginlik de ne zor şeymiş!” diye mızıl-danıyordu.

“Dayanın oğlum, şu Ali Rıza’yı bir bulalım. On-dan sonrası kolay.” dedi Himmet.

“Yav biz bu dünyaya Ali Rıza’nın peşinden koş-mak için mi geldik?” diye söylendi Saffet.

Bu sırada Gayret sevinçle ayağa kalktı:

“İşte işte bulduk. Vallaha bulduk! Ali Rıza emmi-yi şey Arda emmiyi bulduk.” diyerek karşıyı işaret ediyordu.

Himmet:

“Neyi bulduk oğlum?” deyince Gayret:

“Ali Rıza’yı yani Arda’yı bulduk. Bakın, tabelada ne yazıyor?”

Saffet, Gayret’in tabelayı okumaya çalıştı:

“Gul gul gülü... Ne yazıyor sen okusana?” diye-rek Hayret’e dürttü. Hayret, tabelanın yanına koştu:

“Arda Akçakayalı. Finans Analisti, Sermaye ve Fi-nans Danışmanı, Varlık Yönetim Uzmanı.”

“Çıkarın kağıt parçalarını.” dedi Himmet. He-men dört kardeş ceplerindeki kartvizit parçalarını çıkarıp birleştirdi. Aradıkları adresi bulmuşlardı. Sevinçle birbirlerine sarıldılar. Açlığı, susuzluğu unutup kapıya koştular. Kapıda onları güvenlikler karşıladı. İri yarı olan:

“Ne istiyorsunuz? Kaybolun gidin buradan. Bu-rası size göre bir yer değil.” diye tersleri onları.

Himmet:

“Bağa bak biz senin bildiğin adamlardan değilik.” diye çıkıştı adamlar.

“Basın gidin lan!” diyerek diklendi diğer güven-lik.

“Arda emmiyi görecedik. Hemşeriyiz. Bir haber verseniz bizi tanır.” diye alttan aldı Gayret.

“Ne emmisi ne dayısı ulan! Kaybolun şuradan kırmayayım bacaklarınızı.” dedi iri yarı olan.

Kardeşler, ister istemez kapıdan uzaklaşmak zo-runda kaldı.

“Himmet ağa yine tünel mi kazsak?” dedi Saffet.

Himmet:

“Olmaz öyle şey. Hemen yakalanırız. Hem bizim pos bıyıklı komiser amca da emekli olmuştur çok-tan. Hapsi boylarız. Başka bir plan düşünelim.”

Bu sırada plazanın yanına bir vinç yanaştı, mer-

divenini yukarı doğru kaldırdı.

“Himmet ağa şuna bak.” dedi Saffet. Diğerleri de kafasını o tarafa çevirdi.

Gayret:

“Himmet ağa, şu vincin yanına bir gidelim, ba-karsın bize yardım eder.”

Hayret:

“He ya denemekten ne çıkar.”

Hep birlikte vince koştular. Vinç operatörü,

“Neredesiniz yahu! Ağaç oldum burada birader.” diye çıkıştı kardeşlere.

Kardeşler, ne olup bittiğini anlamak için birbirle-rinin yüzüne baktılar.

“Haydi, hemen indirin eşyaları, buradan sonra bir yere daha gideceğim.” dedi operatör.

Gayret,

“Ne eşyası?” demişti ki Himmet hemen eliyle kardeşinin ağzını kapattı:

“Hemen taşırız. Sen bizi taşınacak kata çıkar.”

Kardeşler, vincin asansörüne binip yukarı katlara doğru çıkarken,

“Göğnüm bulandı Himmet ağa.” dedi Hayret.

“Sabret oğlum, şansımız dönüyo. Adam bizi ha-mal sandı. Binadan içeri kendimizi bir atalım gerisi kolay.” diye karşılık verdi Himmet.

Çok geçmeden eşya taşınacak kata ulaşmışlardı. Binadan içeri dalıp ofisin açık duran kapısından koridora çıktılar. Adreste yazılı katı ve Ali Rıza’nın ofisini bulmaları zor olmadı. Pat diye içeri daldılar.

Ali Rıza,

“Höst ulan kapıyı çalmadan içeri girilir mi?” di-yerek kafasını kaldırınca dört kardeşi karşısında buldu. Hemen ayağa kalkıp kollarını açtı:

“Vay vay vay kimler gelmiş, yeğenlerim gelmiş. Size gurban olsun Arda emminiz. Çömün şöyle çö-mün hele!”

Himmet:

“Bu laflara garnımız tok Ali Rıza şey Arda emmi. Altınlarımız nirde sen ondan haber ver?”

“Aman yeğenlerim siz bunun için mi geldiniz? Altınlarınızın hepiciği aha burda.” diyerek önün-deki bilgisayarı gösterdi Ali Rıza.

Kardeşler hemen bilgisayara koştular. Himmet kasayı, Gayret monitörü, Saffet klavyeyi kucakladı. Hayret de,

“Benimki de pek küçükmüş.” diyerek fareyi kaptı.

“Şunları kırıp yere altınları alalım.” dedi. Gayret Ali Rıza’nın “Durun!” demesine kalmadan Him-

met kasayı, Gayret ekranı yere çarptı. Saffet bu sırada klavyeyi ikiye bölmüştü bile. Hayret de fareyi ayağının altında parçaladı. Dördü de yere çöküp parçaların içerisinde altın aradılar.

Himmet:

“Arda emmi bunun içinde altın maltın yoh. Gene bizi gandırmaya mı çalışıyor?” diyerek kafasını kaldırdığında Ali Rıza’nın dizlerinin üstüne çökmüş başını iki elinin arasına almış hâlde dö-vünüp durduğunu gördü.

“Ulan siz ne ettiniz? Ben bütün altınları gripto-ya çevirmiştım. O bilgisayarda cüzdan vardı cüzdan! Şifre de içindeydi. Hepsi getti, hepsi!”

Kardeşler bir an durdu. Himmet başını kaldırdı: “Ya bizim altınlar?”

Ali Rıza, gözleri dolmuş bir hâlde:

“Buhar oldu! Dijitaldi zaten... Uçtu gitti! Ne varsa hepsi o bilgisayardaydı. Şimdi sıfır. Benim borçlara bakarsak eksi bile olabilir.”

Dört kardeş yavaşça ayağa kalktı. Gayret:

“Himmet ağa galdık mı gene dımdızlak.” dedi.

Hayret güldü:

“He hehe he zaten dımdızlak değil miydik?”

Himmet derin bir nefes aldı:

“Kalkın gidelim. Burada bize ekmek yok.”

Dört kardeş omuz omuza kapıdan çıkarken Ali Rıza’nın sesi duyuldu.

“Durun beni de bekleyin, ben de sizinle geliyom. Bu kadar borçla bu şehirde yaşayamam artık.”

Saffet, o meşhur gülümsemesinin ardından konuştu:

“Bizim yanımızda sabana öküz olarak koşulmak istersen buyur gel.”

Hayret güldü:

“Heh he he altından olduk amma bir öküzümüz daha oldu.”

Bu Adam

◆ Musa Serin

Vallahi billahi başlarken söze
Yeminle saltanat kurar bu adam
Uyanır uyanmaz başlarken güne
Yalanla saltanat kurar bu adam

Sevgiden habersiz demliyor aşkı
Saygıyı hak etmez, kuruyor köşkü
Ağzından çıkarken onlarca dışkı
Nalanla saltanat kurar bu adam

Hayır çeşmesine vurur tıpayı
Keçi diye satar bulsa sıpayı
Vallahi dedikçe oynatır tayı
Planla saltanat kurar bu adam

Desteksiz atışta, güreşir başa
Suyu katıverir pişmişken aş
Her zaman, her yerde gelse de tuşa
Talanla saltanat kurar bu adam

"Vallahi, billahi" bazen "tallahi"
Konuşurken görsen sanırsın dahi
Bazen de yemine ekliyor sahi
Fılanla saltanat kurar bu adam

Konuşur yeminle, terk etmez huyu
Her işten anlıyor çıkarır suyu
Sanırsın evliya âlimdir soyu
Falanla saltanat kurar bu adam

İkimiz de Çocuğuz

◆ Halil Manuş

Sen;
Kara kıtanın
Yüzü gibi bahtı kara
Yüreği yara
Daha dünyada iken
Atılan nâra
İnsan bile denmeyen
Bir pul kadar
Değer verilmeyen
Köle diye satılan
Ele düşünce atılan
İnci dişli
Eli işli çocuk.

Ben;
Yeni dünyanın
Aydınlık yüzlü
Güneş gözlü
Ailenin gözbebeği
Mutluluğun direği
Değerine paha biçilemeyen
Candan geçilip
Benden geçilemeyen
Al bebek, gül bebek büyütölmüş
Kuş tüyü yataklarda uyutulmuş
Bir dediği iki olmayan
Yanağındaki gülü solmayan
çocuk.

Seni de doğuran anne
Beni de doğuran anne
Sorarım o zaman
Aramızdaki bu fark ne?

Kim batırdı seni kara boyaya?
Kim gönderdi kara kıtaya?
Sen mi istedin böyle olmayı;
Kara kıtada kara anneden doğmayı?
Sen mi istedin doğmadan daha
Kara yüzün gibi bahtı kara olmayı?

Ben istemedim annemin kim olacağını
Rengimi de ben seçmedim.
Kim nereden bilebilir ki,
Nerede doğacağını
Dilimi de ben seçmedim.

Desene seni de beni de yaratan
Seni kara kıtaya beni yeni dünyaya atan
Biri var mutlak
Yüce Yaratıcı'mız ortak
Bir yönümüz eşit nasıl olsa
İkimiz de doğduk çıplak

Uzattım ellerimi haydi sende uzat
Kaybolsun aramızdaki inanılmaz tezat
Kardeşiz artık tanısın dünya bizi
Ya Rab! Duy feryat eden sesimizi
Şeytana uydurma nefsimizi
Kardeş kalarak al nefesimizi...

Yol Ver Gitsin

◆ **Murat Canbolat**

Eskiden develerle yürüdü kervan işi
Merkepler lokomotif olurdu kervanbaşı

Bu mesel başka mesel bu deve başka deve
Bu mesel başka mesel bu deve başka deve!

Karınca'nın birisi denk gelir bir deveye
Sanki başka yol mu yok sığmadılar ovaya

Hey deve çekil hemen durma yolum üstünde
Ezdirme bak kendini karınca ne kastında

Ayağımın altında kalıp sonra ezilme
Bak benden günah gitti sonra sakın üzülme

Kabul etmem bak sonra senindir mesuliyet
Bak, deme uyarmadı, bendeki iyi niyet

Cevap verir sakince bizim akıllı deve
Hay hay buyur yol senin çekilir seve seve

İbretliktir sözleri deveye kulak verin
Gülmeyin karıncaya ne övün ne de yerin

Ne yapalım der deve bir eşeğe takıldık
En öndedir kendisi biz zillate çakıldık

Hâl böyle biz böyleyiz önümüzde bir eşek
Yol vermemek olur mu eşiğiz(!) buna ne şek

Hangi deve kervanı eşeksiz adım atar
Eşek eşekliğinden bizlere neler katar

Her kimle yol yürürsen elbet eder sirayet
Hani nerde gel göster birimizde dirayet

Karınca kararınca kelamı kibarımız
İğnesiz elbet olmaz ne söz ne de arımız

Canbolat Murat derler namım dile gelenler
Talibim duanıza hakka gönül verenler

Sosyal Medyada

◆ Fikret Görgün

Kaydırmalı telefon
Alan sosyal medyada.
Bulamayıp çıldıran,
Çalan sosyal medyada.

Burna takıp hızmayı,
Tavlayıp bir kazmayı,
Okumayı, yazmayı,
Bilen sosyal medyada!

Koşar şöhret peşinde,
Meşhur olur düşünde.
Fırsatını işinde
Bulan sosyal medyada.

Avcunda yakın, uzak.
Sinsice kurmuş tuzak.
Ne oyunlar, ne ayak;
Plan sosyal medyada.

Uyuzlar kaşınırken,
Hindiler düşünürken,
Eşekler eşinirken,
Palan sosyal medyada.

Hakaret, öfke, nefret,
Suizan, kibir, haset,
İftira, riya, gıybet,
Yalan sosyal medyada.

Hayâlî, arlı, arsız,
Serseri, hırlı, hırsız,
Selam vermez çıkarsız;
Talan sosyal medyada.

Duyan olacak güya.
Aşkını yazmış suya!
Yüreğini sevdaya
Salan sosyal medyada.

Açarak kışlarını,
Dökerek içlerini,
Sonra da saçlarını
Yolan sosyal medyada!

Som altın ayarında,
Umutları yarında.
Ömrünün baharında
Solun sosyal medyada.

Başını gömen kuma,
Tema hep aynı tema,
Her şeye bodoslama
Dalan sosyal medyada.

Hastası evlat, kayın,
Yurdu bayanın, bayın.
Hâsılı emmin, dayın,
Halan sosyal medyada.

Kullan, emrine girme.
Gül diye diken derme.
Başına çorap örme;
Yılan sosyal medyada.

Bilgi en büyük servet.
Bulmalısın nihayet.
İyisi de çok elbet,
Olan sosyal medyada.

Tehlikeli, iyi bil.
Geçme de gönlünden sil.
Faydaları yok değil,
Kullan sosyal medyada.

Cümlemiz şair, yazar;
Değmesin aman nazar!
Fikret kendine kızar;
Halen sosyal medyada.

Genç Adam

◆ **Erol Koca**

Mazlumdan mağdurdan dostların olsun
Zalime muhabbet besleme emi
Fırtına ipini koparıp gelsin
Bir delikten suya gömülür gemi

Gönül kırma kalp incitme onmazsın
Kibirlenme böbürlenme uçmazsın
Musa sanma deryaları geçmezsin
Denizin dibinde bulurlar seni

Sabret ki sonunda selamet vardır
Sabret ki sonunda letafet vardır
Sabret ki sonunda beraat vardır
Eyüp gibi kurda yem et bedeni

Hakk'ın yolunda berkarar olan
Kayıp etmez asla sözünde duran
Tertemiz yaratılmış aslında insan
Haramla hileyle bozma bünyeni

Genç adam gelecek senin elinde
Yalan barındırma asla dilinde
Kini öfkeyi tutma gönlünde
Her zaman dost sanma yüze güleni

Kalbi hain olan taşlar gölgeni

Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/on

◆ Hacı Musa Tuncer

Unçuluk Anşa:

"Bag Yusub gendini ba'a övme! Bildiın bişet varısa annad! Bildiın bişet yousa da beni oyalama. Zatan burnumuzdan soluyok, buruya heykaa neem dağne-miye de gelmedim. Gendini övenden de oldu biddi heç hazlanmam ona göre. Ben nedii geldim buruya? Ben nedii çırpınıyom senin habarın var mı? Ortalaa gan düşmesin, kimse kör gurşuna neem getmesin. Herkiş birtii diggat eylesin deyn çabalıyom" dedi ve elindeki bastonunu sertçe yere vurdu.

Çinçik Yusuf:

"Biliyom hatın bibim biliyom. Ben kimin ne haltlar garışdırdıını, ben kimin ne hesaplar peşinde olduunu, ben herbişedi biliyom. Sen gelmesen ben senin yanına gelip herbişedi sa'a annadacaadım zatı." dedi.

Unçuluk Anşa:

"De annad oakıd, seni değniyom Yusub!" dedi.

Çinçik Yusuf:

"Bag! Anşa'atın bibi, ben düneyin angşam, Hacı İrbeem emmimin daermenine vardımıdı, bana dedi ki ne..." diyerek Değirmenci Hacı İbrahim'in ağzıyla, 'Yusub, yarvım, saa bişed deeciylim.' dedi. Ben de, 'De İrbaam emmi, buyur de. Hayırdır?' dedim. O da, 'Yarvım az önce Ulak Mullu'yanan Cümee burduya-dı, gendi aralarında bir bişet gonaşdular, sonura da buradan bir sevincinen ev öte geddiler. Meeriyesem Cümee'yinen Leylî'zın sucuu yeniyomuş onun uçun sevinmişler. Bu sevince gadlanamıyan Teber Tahir'in o'olu Sünepe Süllü'yü bunnarı kişiflerken gördüm. Şikleti azgınıdı, 'Ben size edeceemi biliyom.' diyerek beline umman dabança sokduunu da gördüm. Yusub sen yaman iz süren. Bu Ulak Mılla bir halt yiyece benziyo, habarın ossun yarvım, benden demesi, ben vabal altında galmıyam soura.' deenci iş ba'a düşdü Anşa bibi. Ben de Sünepe Süllü'yü çakdırmadan adım adım kişiflemeye başladım. Bag neler oldu Anşa bibi ee diğne. Bunnar var ya bunnar acımasız. Hele Teber Tahir'inen oğlu Sünepe Süllü yok mu? Allah maafa-za eyceneg guduruglar. Ank benim gördüğlerimi bir görsen var ya Anşa bibi, ank bir görsen, şaşırın galın. Bunnarda Allah gorkusu, din, iman gorkusu, vicdan, merhemet heç yog den. Bunnar ölümünü arıyo Anşa bibi ölümünü de, bakıyım ölümle kimin elinden olacak?" diyerek anlatmaya devam ederken, Unçuluk Anşa araya girerek,

"Yani bu işi Teber Tahir'inen, oğlu Sünepe Süllü de-

nen gavvadlar mı yabdılar diyon Yusub?" dedi.

"Yabmadılar Anşa bibi, yabdırdılar." dedi.

"Kime yabdırdılar öylüyenşi Yusub? Söölesene, ağ-zında ne geveleyip duruyon?"

"Kime yabdırdılar Anşa bibi, senin çok güvendi-in Ulak Mıllı'yanan Seklem Salih'e yabdırdılar. Hadi adı üsdünde Seklem Salih'in aklı birtii gıt da, Mıllı'ya ne demeli?"

Unçuluk Anşa:

"Vay gansızlar vaaay, vay südü bozuglar vaayy. demek, Teber'in emriyinen Ulak Mıllı'yanan Seklem Salih yabdı hıı?"

Çinçik Yusuf:

"Tabiim ya! Annadıım gadarıyınan, eseesen Teber Tahir, 'Cümee'yi öldürün!" demiş. Fagat Mılla gabırlıgda sadece gorkutmuş, belindeki umman dabancı-ya eli gedmemiş. Seklem Salih ille de "Vur şu Cümee'yi Mılla!" demiş, aklı gıt ya gullanıyollar onu da. Ha bu arada ben gabırlıgda ne oldu, ne biddi bilemiyom, çünkü gabırlıgdan gorkumdan, kişiflemeye tergemeg zorunda'aldım. Gerillek çekilip gedeceglere yere pusu addım. Tabii Cümee'yi öldürmüyen Ulak Mılla cezasını çekdi, Sünepe Süllü Mılla'nın ağzının içine dabancanın namlısını sogdu. Yasyas yalvaddırdı. Edmedii küfür, edmedii hakaret, edmedii sıkırcım galmadı. Bu olan bitenleri bir bir aha şu gözümünen gördüm. Dur baam daha Teber Tahir niyapacag? Ben de saba'a garşı eve zor düşdüm. Yorgunnugdan dehlîm tükendi. Ben bugadlı biliyom Anşa bibi, gerisini sen anna!" dedi.

Bu olan bitenleri, bizzat Çinçik Yusuf'un ağzından şaşkınlıkla dinleyen Unçuluk Anşa ve karısı Zilli Zeliha, ikisi iki yerden Ulak Mılla'ya Teber Tahir'e Sünepe Süllü'ye ve Seklem Salih'e veryansın ettiler. Ağızlarına geleni saydılar. Unçuluk Anşa, elindeki bastonuyla yerleri karıştırarak, gözlerini yere dikip,

"Sen ed bunu Firavun Teber. Sen ed bunu! Bu eddigleriyin alıyacü fitil fitil burnundan geleceg! Hemi de fazlasıyla geleceg. Hele ağzı yumulası, yanar döner Mılla, ağzında bişedler geveliyep duruyodu, şindik niye gevelediini daha eyi annadım. Kepir Gadir şöö-le dedi, Kepir Gadir bööle dedi deyn gıçından uydu-rub bize söyledikleri de yalan. Ara bozmak uçun el-lerinden geleni gerardlarına gumuyolar, gumasınnar bahim gumasınnar!" diyerekten düşünceli düşünceli ayağa kalktı.

Yazanı Çok Okuyanı Az Maraş

◆ **Bilal Saygılı**

Birkaç tane sitemlerim var sana
Liste eyle bir kenara yaz Maraş
Dost ki acı söyler kırılma bana
Fuarından alamadım haz Maraş

Böyle değil idi evveliyatın
Azalmış o eski uluvyatın
Sen ki başkentisin edebiyatın
Yazanı çok okuyanı az Maraş

Birazcık şairlik var ya sinede
Yarını sığdırmak ister düne de
Hoş gör kusuruma bakma yine de
Benimkisi birazcık da naz Maraş

Dünyaya geldiğim doğduğum yersin
Nimetler sunansın doyduğum yersin
Kahramansın gurur duyduğum yersin
Mümkün değil geçmem senden vaz Maraş

İnsanın değeri haysiyetidir
Şiir türkü kalıcı servetidir
Bilal Saygılı'nın vasiyetidir
Mezarımı bir köşene kaz Maraş

Namağlup-Puanları Tutmuyor-Ne Dedi?

◆ Salman Kapanoğlu

Namağlup

Yetmişli yıllarda il çapında yapılan protokol programları Kız Öğretmen Okulunda yapıldı. 10 Kasım programında okulumu temsilen şiir okuyacaktım. O tarihlerde, kız okulu olması münasebetiyle okula, erkek sinek bile giremez, derlerdi.

Program için Öğretmen Okuluna gittiğimde kız öğrenciler etrafımı sardı. Ben heyecanımı gizlemeye çalışıyordum. Çünkü bizim İmam Hatip Lisesinde bir kız öğrenci bile yoktu. Bu kadar kızın etrafımı sarması, beni çok heyecanlandırdı. Ayrıca gördüğüm ilgiden de çok sıkılıyordum. Onlar da bunu hissediyor ve üstüme üstüme geliyorlardı.

İçlerinden biri:

“Masa tenisi oynayalım mı?” dedi.

“Olur.” dedim.

“İyi oynar mısınız?” Böbürlenerek,

“Daha hiç yenilmedim.” dedim.

Hep birden şaşırdılar:

“Yaaa! Öyleyse bölge birincisi arkadaşımızı çağıralım, onunla oynayın.” dediler. Bölge birincisi geldi, beni şöyle bir süzdükten sonra maç başladı.

O, her sayı aldıkça,

“Fena değilsin, baya da güzel oynuyorsun.” dedim.

Ben sayı kaybettikçe öyle artistik hareketler yapıyordum ki bilerek sayı verdiğimi düşünüyorlardı. Bölge birincisi bu kız, beni 21-0 yendi. Hayretle bana baktı

“Hiç yenilmedim demiştiniz, bir sayı bile alamadınız?”

“Bu zamana kadar hiç oynamamıştım ki.”

Puanları Tutmuyor

Öğrenciler, beni hayli kızdırmışlardı yersiz yaramazlıklarıyla. Şunların hem bir dikkatini çekeyim hem de iyi bir ders vereyim dedim:

“Sevgili öğrencilerim, dün Fen Lisesindeki öğretmen ve öğrencilere sizi övdüm.”

“Orda ne geziyordunuz Hoca'm?”

“Lütfen kabalaşmayalım! Dünkü sınavda görevliydim.”

“Bizi nasıl övdünüz Hoca'm!”

“Fen Lisesi öğretmenleri, bize hava atıyordu öğrencileriyle. Kimi Boğaziçi, kimi ODTÜ kimi de Cerrahpaşa'yı kazanmış. Bana da sizin öğrenciler ne yaptı, dediler.”

“Hoca'm bizi mahcup etmeseydiniz!”

“Sizi mahcup eder miyim oğlum? Bizim öğrenciler de aynı okulları kazanırlar da puanları tutmuyor.” dedim.

“İyi demişsiniz Hoca'm.”

“Öğrencilere nasıl savundunuz bizi?”

“Öğrencilere de ne söylesem hemen anlıyorlar, bir espriyi bitirmeden, sonunu hemen tahmin edebiliyorlar. Onlara iyi hoşsunuz da içinde hiç geri zekâlı yok, dedim. Gelin bizim okula elini sallasan geri zekâlıya değer dedim. Sizi bir övdüm bir övdüm.”

Sınıfın hepsi birden sevinç içinde alkışladılar, orta sıralardan biri kalkarak,

“Hoca'm, diğer öğretmenler, bizi sizin gibi övmüyorlar, helal size...”

Ne Dedi?

Nöbetçi olduğum bir sırada, öğrencinin biri geldi:

“Hoca'm, bir arkadaş bana it.” dedi.

“Sen de it o zaman!”

“Hoca'm Hoca'm! İt dedi, diyorum.”

“Tamam oğlum, sen de onu it o da yere düşsün.”

“Ya Hoca'm bana hayvan dedi!”

Ben de,

“O hay Van dediyse sen de ona 'hay Muş' de.”

Rabb'im Bizleri Korusun

◆ **M. Nihat Malkoç**

Yaralanmış vicdanlardan
Rabbim bizleri korusun
Haram dolu cüzdanlardan
Rabbim bizleri korusun

Haksızlığa göz yumandan
Zilletten medet umandan
Boşa geçmiş her zamandan
Rabb'im bizleri korusun

Kirpiğe bulanmış yaştan
Ayaklara değen taştan
Ağır geçen karakıştan
Rabb'im bizleri korusun

Uçuruma giden yoldan
Vefayı bilmeyen kuldan
Hakkı verilmemiş yıldan
Rabb'im bizleri korusun

Yalanlardan, dolanlardan
Haramlardan, talanlardan
Zehir saçan yılanlardan
Rabb'im bizleri korusun

(D)ününü kaybedenlerden
(Y)önünü kaybedenlerden
Dinini kaybedenlerden
Rabb'im bizleri korusun

Töreyi yok sayanlardan
Fitne, fesat yayanlardan
Hazineyi soyanlardan
Rabb'im bizleri korusun

Güce tapmış şarlatandan
Dostunu çabuk satandan
Hakikatlere çatandan
Rabb'im bizleri korusun

Sözü kesen, kestirenden
Fırtınalar estirenden
Sevdiğini küstürenlerden
Rabb'im bizleri korusun

Vatanımı bölenlerden
Arkamızdan gülenlerden
Hiç uğruna ölenlerden
Rabb'im bizleri korusun

Kemik için hırlayandan
Kapımızı zorlayandan
Gece gündüz zırlayandan
Rabb'im bizleri korusun

Davasından dönenlerden
Yarı yolda inenlerden
Sopa görüp sinenlerden
Rabb'im bizleri korusun

Muhannete muhtaçlıktan
Hem susuzluk hem açlıktan
Avarelikten, suçluktan
Rabb'im bizleri korusun

Fayda vermez amellerden
İhtirastan, emellerden
Çürük kalmış temellerden
Rabb'im bizleri korusun

Çıkarı azık edenden
Mağruru ezik edenden
Bir ömre yazık edenden
Rabb'im bizleri korusun

Yaşlılıkta azanlardan
Bilir, bilmez kızanlardan
Yalan yanlış yazanlardan
Rabb'im bizleri korusun

Nifak tohumu saçandan
Gönülde yara açandan
Zor gördüğünde kaçandan
Rabb'im bizleri korusun

Bir verip de beş alandan
Umudumuzu çalandan
Desiselerden, plandan
Rabb'im bizleri korusun

Şahsiyetsiz, koyunlardan
İki büklüm boyunlardan
Türlü türlü oyunlardan
Rabb'im bizleri korusun

Yolda koyup gidenlerden
Kıralanmış bedenlerden
Kula kulluk edenlerden
Rabb'im bizleri korusun

Bakkal Amca

◆ Cengiz Numanoglu

Bakkal amca, bir din ver bana şöyle yüz gram;
İçinde hem komedi, hem de birazcık dram.

Öyle bir din olsun ki; bizi fazla sıkmasın,
Her yerde 'ahlâk' diye, karşımıza çıkmasın.

Ramazan'da otuz gün, vücut girsin bakıma,
Ama bayram gelince, karışmasın rakıma.

Bırakalım insanlar, her tür haltı yesinler,
"Ne yani biz Müslüman değil miyiz?" desinler.

Bir din ver ki; içinde, birazcık kahve falı,
Ve üstünde bir kaşık, sosyetik mevlid balı.

Arasında bir dilim kaşar olmalı,
Böylece kalplerimiz, hidayetle (!) dolmalı.

Bir de şu kurbanlıklar sorun çıkardı biraz,
Neden dersen bütçemiz, bu sene hepten ayaz

Eğer fetva verirse, şu senin Süper Beyaz,
Belki biz de keseriz, ya bir tavuk ya bir kaz.

Bakkal amca bir din ver; zorda "Allah" diyelim,
Açılınca kapılar, "Haydi Yallah" diyelim.

Âlimler ehli cümbüş, fetvalarda varyasyon,
Biraz Budist felsefe, biraz reenkarnasyon.

Bir din ki; insanları, hayallere daldırsın,
Tüm cinsel yasakları, yürürlükten kaldırsın.

Eroslar, Afroditler, sokaklarda çıldırsın,
Ve bu çılgın tanrılar, şeytanları yıldırsın.

Açılsın sahillerde, beş yıldızlı mabedler,
Diskolarda, ruflarda, yapılsın ibadetler.

Bir din ver ki; her akşam sofraları kuralım,
Kadehleri duayla birbirine vuralım.

Ahlak mahlak üstüne biraz kafa yoralım(!)
Memleketin şu hâli, ne olacak soralım.

İlerleyen saatte, dansöz çıksın masaya,
Allah rızası (!) için pamuk eller kasaya.

Ne kadar yardımsever olduğumuz görülsün,
Ellerimiz dansöze merhametle sürülsün.

Cinsiyetler arası ortak pazar kurulsun,
Böylece irticaya büyük darbe vurulsun.

Bakkal amca, bir din ver; açık olsun tavize,
Rahatlatsın bizleri, tatlı baksın faize.

Mademki faiz dedik, hazır girdik damardan,
Bir din ver ki; bizleri men etmesin kumardan.

Piyangolar, totolar, birer hayır kurumu,
Bazı yobaz kafalar görsünler bu durumu.

Gece gündüz borsada hayal kursun alıklar,
Yesinler küçükleri, bazı büyük balıklar.

Bir din ver ki; bıraksın şu rüşvetin peşini,
Âmir, memur, sekreter herkes bilsin işini.

Bu bilimsel metotla çözersek biz bu işi,
Korkarım kalmayacak, zekât verecek kişi.

Lügatlerden silinsin artık şeref, şahsiyet,
Dalgalı kura geçsin edep, hayâ, haysiyet.

Körler ile sağırılar, koltukları kapsınlar,
Ellerinde yağdanlık birbirine tapsınlar.

Bakkal amca, bir din ver; kaşlarını çatmasın,
Kubbesi, minaresi bir yerimize batmasın.

Temizlensin camiler, tabut mabut kalmasın,
Bundan sonra Azrail, kapımızı çalmasın (!)

Dostlarım sanmayın ki taş devrinden gelirim,
Bakkaldan din istenmez, bunu ben de bilirim.

İstedim ki bu şaka sizi biraz güldürsün,
Güldürürken biraz da gerçeği düşündürsün.